I

З Печерської лаври, окупованої промосковською єпархією, вив’юнився хресний хід. Попереду — простоволосі чоловіки з хрестом і корогвами, ще й з портретом "проффессора". Януковича, кого ж іще! За ним — піп-чорноризник: на обличчі — "благолепие", очі зведені в небо. До Бога! До Бога! А за ним чередою смиренною "одуванчики" Божі. Всі в чорних хустках, губи молитовно ворушаться. Йдуть, відсторонені від усього земного, гріховного.

Аж назустріч чолов’яга напідпитку:

— І куди це ви, голубоньки мої, чеберяєте? До пекла чи до раю?

Боже, що тут зчинилося! "Одувачники" враз на землю гріховну спустились. Тичуть, як списами, пальцями, люто плюються:

— Изыди!.. Изыди, сатана!..

— До пекла!.. До пекла!..— регоче чолов’яга.— Он і люципера намальованого несете! — Це про портрет Януковича.

Такої лютої лайки я не чув, відколи й живу. Ухопили б — розтерзали б на шмаття! І ще довго оглядались—плювалися вслід нечестивцеві.

II

"Одуванчики" Божі. Воїни віри московської. Попадешся таким — роздеруть і затопчуть!